

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

5. 03. 2014.

**Na oltarima
demokratske inkvizicije
POZIV NA DAN MEĐUNARODNE
SOLIDARNE AKTIVNOSTI**

Na oltarima demokratske inkvizicije
POZIV NA DAN MEĐUNARODNE SOLIDARNE AKTIVNOSTI
2014.

Naslov originala: *Jornada de Agitación Solidaria Internacionalista del 14 al 25 de Marzo del 2014 ante el juicio contra los compañeros Freddy, Marcelo y Juan por el Caso Security*, jornadadeagitacionysolidaridadporelcasecurity.wordpress.com

S talijanskog prevela: Erika
radioazione.org, februar 2014

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

2014.

Sadržaj

Jedan napad, jedan mrtav policajac i kampanja za istrjebljenje . . .	5
Nalog za hapšenje: Koga?	6
Pravosudni labirint jednog birokratskog uništenja	7
Na oltarima demokratske inkvizicije	9
Danas više nego ikada . . . Riječi i Akcija	11

Solidarnost i Akcija od 14. do 25. marta 2014., sve dok ne budemo ponovno vidjeli Freddyja, Marcela i Juana na ulici, sve dok ne budu slobodno hodali sa svima onima koji se bore.

Granice i različiti jezici su prepreke koje ćemo ukloniti da bi se sreli jedan kraj drugoga, da bi se zajedno uzdigli protiv naloga i naredbi ovog sistema, i da bi mržnjom pljunuli na svakoga tko je vjeran zakonu i na životne izbore koje nam predlažu. — Zavjera Vatrenih Čelija

Familiares y compañerxs de los Procesados por el Caso Sicurezza — Publicación Refractario — RadioAzione — Individualità Affini di Santiago-Valparaiso-Buenos Aires-Neuquén-Barcellona — Solidarixs en Guerra contra el Poder — Hommodolars — Rojoscurio — Cruz Negra Anarquista México — Viva la anarquía — Núcleo anti-autoritario de agitación propaganda y Sin Banderas Ni Fronteras y afines — 81 Razones por Luchar — Colectivo Anticarcelario Vuelo de Justicia — Revista Infierno — Voz Como Arma — Anarhistička Biblioteka

DOK GOD BUDE BIJEDE, BIT ĆE I POBUNE!

**POZIV NA DAN MEĐUNARODNE SOLIDARNE AKTIVNOSTI
14-25. mart 2014., prije presude protiv drugova Freddyja, Marcela e Juana u slučaju „Security”**

Zato jer nijedan lanac neće biti vječan i nijedan zatvor neće biti visoko siguran — Claudia Lopez

Jedan napad, jedan mrtav policajac i kampanja za istrjebljenje

Štititi bogate ponekad se skupo plaća — Alexander M. Jacob

18. oktobra 2007. napadnuta je banka u srcu Santiaga, Banco Security. Carabineros zatvaraju okolne ceste kako bi napali pljačkaše. I tako, tokom kontrole jednog motora dolazi do oružanog sukoba i Luis Moyano, Carabineros, ostane na licu mjesta mrtav. Drugi policajac ranjen.

Santiago Centar je uznemiren i lov se pretvara u osvetu. Odjel analitike Carabinerosa na brzinu odmjeri taktiku napada, karakteristike sudionika, vrstu oružja i bijeg. Nakon brze analize donese sud: počinioci su bivši članovi jedne subverzivne grupe.

Uz snažnu medijsku kampanju vijest se brzo širi, putem izjava koju su za štampu dali udovica i sinovi šefa Moyana. Službene počasti u sjećanje na lik i djelo policajca, i prijetnje napadačima šire se bez ustezanja.

U roku od mjesec dana uhapšen je jedan od navodnih sudionika u pljački. Nakon tri dana objavljena su imena i fotografije navodnih članova grupe. Ovi podaci, koje su izgradili kadrovi moći, blagoslovljeni su kao čista istina i postali u društvu nepobitni dokazi.

Freddy Fuentevilla, Juan Aliste, Marcelo Villarroel i Carlos Gutierrez, njihova lica izložena su štampi, koja ih analizira i govori o biometrijskim ekspertizama i kriminološkim analizama visoke razine.

Policija objavljuje broj telefona na koji građani mogu dostaviti informacije, pozivajući narod da prijavi svako sumnjivo kretanje ili prisutnost osoba koje su već bile osuđivane. Prijetnje objavljuje štampa i suština poruke je jasna: žele ih mrtve.

Obavljeni su pretresi domova drugova, njihovih obitelji i rođaka. Ali ni traga od njih. Policijski obruč se širi ali ne uspijevaju nikoga uhapsiti.

Prijetnja koju je moć izrekla je nepokolebljiva: ako ih nađu, drugovi neće preživjeti.

Nalog za hapšenje: Koga?

Svjesni smo težine naših izbora i nemamo namjere ublažiti naše odluke
— Zavjera Vatretnih Čelija

Popis imena i fotografije navodnih sudionika u pljački banke, koje su objavili glasnogovornici moći, žele učvrstiti sliku „kriminalca bivšeg subverzivnog elementa”. Isključiti svaki razlog borbe, pokušati ih politički izolirati iz sredine borbe, pretvoriti ih u marginalizirane osobe i bez ikakvog povijesnog kontinuiteta.

No, drugovi ne samo da imaju borbenu prošlost, nego i sadašnjost, a zasigurno i budućnost. Četvorica optuženih za napad na banku su aktivni pobunjenici koji su se nastavili boriti i tokom demokratske tranzicije, ne praveći razliku između ruha — uniforme, skupocjena odijela — budući da izvršavaju vlast i upravljaju državom/zatvorom/kapitalom.

Svojim vlastitim posebnostima i subjektivnošću, svaki drug pridonosi jednom dijelu borbe kroz različite sredine. Kao što su se sami definirali:

- Freddy Fuentevilla: bivši militant MIR-a, aktivan autonomni antikapitalist

- Carlos Gutierrez Quiduleo: bivši militant MAPU Lautaro, aktivan Weichafe

- Juan Aliste: bivši militant MAPU Lautaro, aktivan subverzivni borac antikapitalist

- Marcelo Villarroel: bivši militant MAPU Lautaro, autonomni i slobodarski subverzivni borac

Uvučeni u tisuću slučajeva, drugovi prelaze u ilegalu pred prijetnjama smrću koje objavljuju glasnogovornici moći, i pred lovom koji su pokrenule snage sigurnosti, izgradivši idealni scenarij da bi ih mogli fizički uništiti i opravdati istrebljenje revolucionara.

Freddy i Marcelo uhapšeni su u Argentini 15. marta 2008., optuženi i zatvoreni zbog posjedovanja vatrenog oružja, upoznali su argentinske zatvorenike. Podvrgnuti suludom kaznenom režimu i dugima izolacijama zbog stalnog otpora iskazanog u svakodnevnoj borbi, na granici ludila

Danas više nego ikada . . . Riječi i Akcija

Pod solidarnošću podrazumijevamo neprekidan rast naših anarhističkih ideja, u svim oblicima, kako bi neprijatelj shvatio da ovdje ništa ne završava, da će se sve i dalje nastaviti u zatvoru ili na ulicama. Gdje god bili: ni minuta tišine i čitav jedan život borbi. — Monica Caballero, Francisco Solar

Uoči suđenja našim drugovima gorljivo pozivamo na borbu, da se digne glas rata, pozivajući još jednom na Dan Međunarodne Solidarne Aktivnosti, od 14. do 25. marta 2014.

Igrajući uvijek aktivnu ulogu u društvenom ratu, pozivamo različite pojedince da konkretno izraze podršku i solidarnost sa drugovima koji čekaju suđenje. Znajući i da će poruku solidarnosti s pažnjom primiti ne samo drugovi, već i moćnici koji ih žele izolirati i poraziti.

Ofenzivna solidarnost se suočava s teatrom pravde i prenosi sukob iz državnih ureda na ulice, gdje želimo da se nalaze i naši drugovi, živi, slobodni i buntovni.

Nećemo biti pasivni gledatelji linčovanja naših drugova, niti ćemo pokorno prihvatiti presude koje mogu donijeti da bi poslužile kao egzemplarne kazne. Upućujemo poziv da se nitko ne isključi iz sudjelovanja i da se svi aktiviramo za totalno oslobođenje.

Solidarnost, zajednička snaga, podrška, prelazi zidove, ismijava granice i ujedinjuje zemlje zajedničkim jezikom društvenog rata. Da li će borac ostati sam, u sudnicama buržoaske pravde, ovisi o nama, što smo sposobni stvoriti. Svako djelo je bitno i pridonosi borbi protiv moći, kada se sije sjeme solidarnosti i slobode.

Pozivamo na djelovanje, kroz različite oblike akcija, bez vođa i predvodnika, u kojima svatko osobno doprinosi u sredini u kojoj se nalazi, svaka gesta je važna. Na taj način solidarnost stvara, širi i produbljuje mreže suučesništva, moćna oružja i sredstva pri suočavanju sa Moći.

Ovaj apel je otvoreni poziv svakom tko želi izraziti solidarnost, akcijom, kontrainformacijom, autonomnim izražavanjem pobune.

Nećemo naše drugove ostaviti same, pri svakoj erupciji prijetnji koje bljuje Moć, naša uvjerenost je neprekidna borba, sve do kraja, sve do uništenja i posljednjeg bedema društva-zatvora.

Protiv svih oblika vlasti, protiv svih oblika moći. Na ulici . . . , zatvorenici ili u bijegu, bit će uvijek u borbenom stavu.

Dakle, od 25. marta, javni tužioci, suci, i advokati u službi moći prikazat će svoju estetiku i oholost, Žandarmerija će do komičnosti pretjerati sa teatrologijom sigurnosti, a udovica Moyano će što bolje naoružati štampu.

Svi će braniti svoju ulogu lakeja moći, ali mi nimalo ne sumnjamo u stav naših drugova: uzdignute glave, bez kajanja za svoje izbore, sa silnom snagom nepokorenih.

Potrebno je shvatiti ključni trenutak suđenja, kako glede pravde koja si prisvaja pravo da sudi i optužuje revolucionare, tako istovremeno i glede naših izazova i šansi, nas vječnih neprijatelja, da zaoštrimo konfliktualnost, sve do točke nepovrata. Naš je odgovor solidaran, odlučan i svjestan rata.

Glavni cilj teatra pravosuđa, čak i kad je samo jedna osoba osuđena, je slomiti i uništiti duh sukoba, svesti ga na pravilo, na normu, na samu moć, ovisno o slučajevima.

I tako, nakon pravosudnog scenarija, želi se pokopati optuženike, jednostavno eliminirati ih, uništiti, pod težinom presude i pretvoriti ih u puki broj unutar zatvora; da bi ih svijet s druge strane rešetaka zaboravio i da bi zatvorenici poslušno ušli u novu ulogu koju im je društvo pripisalo: ulogu osuđenih.

Naši drugovi se nisu rezignirano predali moći i čitav su život ostali vjerni odluci da se neprekidno bore. Prolazeći i nadilazeći specifične scenarije, u kontinuitetu borbe i raskida s poretkom.

Dokazujući na taj način da nas moć može tražiti, zatvoriti, podignuti zidove i ispaljivati kazne i osвете, ali da nam naša volja neće nikada dozvoliti da se suočimo sa scenarijima moći iz perspektive žrtve. Naše aktivne ruke će uvijek nastojati uništiti rešetke koje nas žele zaustaviti. . .

Nećemo dozvoliti da odluke i ritam države upravljaju našim ratnim stavom. Borba je način života sve do samoga kraja, u kojem nema prostora za stanke.

U pravosudnom scenariju drugovi su pokušali omesti „istinu” moćnika putem pravne obrane, ali ne da bi potvrdili ili interiorizirali nametnuti jezik: nevini, žrtve, krivi.

Na taj način strategiji obrane nije osnovni cilj izbjeći ili omesti kamevanje i doživotnu otmicu koja visi nad njihovim glavama, sabotirajući mehanizam pravosudne istine, i u skladu s tim planira borbu na ulicama kao dio borbenog života protiv dominacije.

živeći bez prirodnog svijetla, ili umjetnog, i bez dvorišta za šetnju. . . Stvarajući lik izolacije unutar izolacije iz sigurnosnih razloga, što će se kasnije nastaviti u Čileu, ali u režimu zatvora visoke sigurnosti, sakriveno unutar onoga što je poznato pod imenom Cárcel de Alta Seguridad.

Nakon što su drugovi odslužili polovicu kazne izbačeni su iz zemlje, u Čile. U međuvremenu je uhapšen Juan, također u Argentini, 9. jula 2010., smjesta bačen u ralje čileanske policije.

Carlos ostaje u bijegu sve do hapšenja na teritoriju Mapuche, 28. novembra 2013.

Svaki je drug ostao vjeran svojim životnim izborima, svojoj odluci da se bori, koju su godine osnažile i obilježili nebrojeni teški trenuci represija, ali i radosti i ljubavi u borbi. Odbaciti vrijednosti moći i servilnu monotoniju nije prolazna ili trenutna odluka, to je neprekidni kontinuitet.

Pravosudni labirint jednog birokratskog uništenja

Moje hapšenje oktriva koliko se plaše duha otpora. Moje hapšenje je želja da se uništi svaki trag radikalnoj alternativni hemiplegijske verbalnosti i komedija raskida sa sistemom i njegovim mukama. Unatoč svemu, borba se nastavlja. — Jean-Marc Roullian

Suradnja argentinsko-čileanskih država za hapšenje Freddyja, Marcela i Juana, vodi nas do antiustaničkog plana poznatog kao Operación Cóndor, kojeg su sprovele diktature Latinske Amerike.

Dolaskom Freddyja i Marcela u čileanski zatvor započinje sudski proces, ali ovaj put u okviru vojnog suda, omraženog tužioca Reveca, poznatog po suradnji s mučiteljima i legalnim linčovanjima u vrijeme diktature. Drug Juan, nakon hapšenja i deportacije u Čile, uvršten je u istu istragu sa Freddyjem i Marcelom, svi pod vojnim sudom.

Juan, Freddy i Marcelo su u zatvoru odvojeni u tri različita odjela, koji postoje u Zatvoru Visoke Sigurnosti, s uzastopnim kaznenim mjerama koje im nameće zatvorska uprava, s neprekidnim upadima u ćelije, i uz česta uznemiravanja njihovih obitelji i drugova.

2010. zahvaljujući prosvjedima i štrajkovima glađu političkih zatvorenika Mapuche izmijenjen je zakon po kojem više nijednog civila neće

moći suditi vojni sud. Ova izmjena u arhitekturi moći dovela je do sudske promjene za slučaj „Security”, od pravosudnog cirkusa do civilnog predmeta, uz nove rokove, suce i odredbe.

Za vlast i moć se sudskim procesom otvorio jedan novi scenarij, zato što su u strogom smislu riječi ustrajali na fizičkom uništenju drugova koji su do tada bili u bijegu.

Nakon što su uhapšeni, policijski metci ostali su netaknuti u futrolama pištolja, spremni da budu ispaljeni protiv drugih revolucionara, u ovom slučaju nisu ispaljeni da bi osvetili „vojnog druga”, šefa Montoyu . . . zato je pitanje postalo dosadno. Nisu ih uništili uobičajenom brutalnošću fizičke eliminacije zato što su ih morali optužiti za masu istražnih predmeta i pravosudnih apsurdnosti te pokopati pod zidove pravosudne birokracije i ugušiti besmislenim procedurama.

U ovom se scenariju razvila čitava pravosudna slika, koja neprekidno otkriva svoje granice i mijenja svoja pravila. Juan, Marcelo i Freddy bili su podvrgnuti najdužem pritvoru u Čileu, u okviru nove reforme krivičnog procesa, 4 godine zatvora bez ijedne presude. U međuvremenu je tužilaštvo uspjelo poništiti i realizirati u dva navrata „pripremu suđenja” i rastegnuti rokove do u beskonačnost.

Ne govorimo o pravednim rokovima ili o poštivanju zakona, govorimo o brutalnosti moći i o njihovoj potrebi da utope u zaborav drugove, zarobljene u zamkama i labirintima pravosudne pantomime.

Usred samog procesa, 28. novembra 2013., druga Carlota Gutierrez Quiduleo, sve do tada u ilegali, uhapsile su represivne snage. Nakon hapšenja odveden je na Odjela Maksimalne Sigurnosti u Zatvoru Visoke Sigurnosti, u izolaciju. Njegovo suđenje je nazavisno i paralelno s Juanovim, Marcelovim i Freddyjevim. Tako drug Carlos ostaje pod istragom i u pritvoru, bez datuma početka suđenja.

Nakon što su određene sve točke velikog teatarskog spektakla, i svi dijelovi kojima će se nametnuti volja moćnika, određen je datum kada će se na oltaru demokracije žrtvovati pobunjenici.

25. marta tri suca, tri bijednika, odlučit će o životu naših drugova, uzdižući se kao polubogovi određujući dio života u kojem će zatvorenici morati biti kažnjeni.

Sudska zamka će se proširiti do samih granica, u slučaju da ne budu osuđeni za djela za koja su danas optuženi, drugovi koji su bili pri kraju

kazne uz pogodnosti (za sudjelovanje u akcijama urbane gerile tokom devedesetih – Marco i Juan), postat će predmetom samovoljne odluke zatvorsko-pravne uprave, koja bi odlučila da li trebaju ostati u zatvoru odrađujući prethodnu kaznu ili s pogodnostima iz 2007.

Oružje demokracije je ovaj put pretvoreno u dokumente i izjave koje nastoje izvršiti zahtjeve tužitelja. Tako je tužilaštvo zatražilo:

- za druga Juana Alistea: doživotna + 20 godina zatvora, optužen za tri pljačke banke, ubojstvo Moyana i navodni pokušaj ubojstva još jednog policijskog službenika tokom sukoba kraj banke Security

- za druga Freddyja Fuentevilla: doživotna + 15 godina zatvora za ubojstvo Moyana i oružani sukob s drugim policajcima te dvije pljačke banke

- za druga Marcela Villarroela: 18 godina zatvora za dvije pljačke banke

Na oltarima demokratske inkvizicije . . .

Zato što imamo anarhiju u našim glavama i nikada joj nećete uspjeti suditi, koliko god cementa izbljuvali na nas da bi nas pokopali, koliko god zatvora izgradili da bi nas zatvorili, na koliko god godina nas osudili i koliko god antiterorističkih zakona izglasali da bi vaše teatarske predstave bile što strožije . . . Naša će anarhija svaki put pobjeći . . . – Giannis Mihailidis i Nikos Romanos

Sudski procesi su vrhunac monopola nad nasiljem koje vrši država, kada demokratska inkvizicija nastoji izvršiti egzemplarne sankcije. No, u slučaju buntovnih subjekata uloga pravde se zaoštrava i uvećava, pretvarajući suđenje u politički linč.

Mada pravosuđe uporno tvrdi kako je ono čisto i aseptično, ovo je i biti će suđenje koje mora da štiti naredbe bogatih, ovo je politički proces. Zato dokazi i optužbe nadilaze događaje iz 2007, uzdižući se protiv drugova kao subverzivnih subjekata.

Ovime ne tražimo jednakost ispred zakona ili „pravedno suđenje”, mi želimo pokazati i dokazati kako funkcionira struktura moći kada se usmjeri na svakog tko joj se opire i sukobljava se s njom svakodnevno i radikalno.